

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973)

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

Nr. 171.640 van 30 mei 2007

G./A. 142.489/VI-16.587

In zake: **GENIN** Jean-Marc,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Vincent DE WOLF en
Mr. Philippe SIMONART, advocaten,
Gulden Vlieslaan nr. 68/9
1060 Brussel,

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van
Sociale Zaken en Volksgezondheid,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Pierre LEGROS en
Mr. Jérôme SOHIER, advocaten,
Emile de Motlaan nr. 19
1000 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 8 oktober 2003 ingediende verzoekschrift, waarbij Jean-Marc GENIN de nietigverklaring vordert van “de beslissing van onbekende datum waarbij de verwerende partij hem een nieuwe erkenning als dierenarts weigert, overeenkomstig artikel 3, § 4, van het koninklijk besluit van 3 mei 1999 houdende organiek reglement van de Veterinaire Diensten”;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer DELVAX, adjunct-auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 6 juli 2006, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 16 april 2007, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 16 mei 2007;

Gehoord het verslag van de heer LEWALLE, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. Hervé PENNINCKX, loco Mr. Vincent DE WOLF en Mr. Philippe SIMONART, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van Mr. Mohamed OUKILI, loco Mr. Pierre LEGROS en Mr. Jérôme SOHIER, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer BOSQUET, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep:

1. Verzoeker oefende sinds 14 oktober 1981 de functie van erkend dierenarts uit. In die hoedanigheid had hij inzonderheid tot taak mee te werken aan de uitvoering van de wetten en verordeningen betreffende de gezondheid, de bescherming en het welzijn van dieren, alsook betreffende de kwaliteit van producten van dierlijke oorsprong.

2. Bij een beslissing van 23 juli 1998 heeft de verwerende partij de erkenning van verzoeker als erkend dierenarts met ingang van 1 september 1998 ingetrokken omdat hij van één enkel dier 8 bloedbuizen had afgenomen en die aan 8 verschillende dieren had toegeschreven.

3. Bij een beslissing van de Franstalige gemengde raad van beroep van 2 oktober 1999 is verzoekers recht om diergeneeskunde uit te oefenen voor één jaar geschorst.

4. Bij een brief van 7 mei 2003 gericht aan de Minister van Volksgezondheid heeft verzoeker gevraagd om opnieuw als dierenarts te worden erkend overeenkomstig artikel 3, § 4, van het koninklijk besluit van 3 mei 1999 houdende organiek reglement van de Veterinaire Diensten.

Die brief bevat onder meer de volgende passages:

“ Hoewel mijn erkenning vijf jaar geleden is ingetrokken (ministerieel besluit van 23 juli 1998, uit hoofde van een tuchtstraf) lijken daarentegen de ouderdom van de feiten, mijn oprechte wil om mijn leven te beteren, het onbeperkte aantal dierenartsen die meewerken aan de uitvoering van de wetten en verordeningen betreffende de gezondheid, de bescherming en het welzijn van dieren en betreffende de kwaliteit van dierlijke producten en mijn gezinssituatie met vier studerende kinderen (tussen 14 en 19 jaar) in aanmerking te kunnen worden genomen om de aangevraagde erkenning te verlenen.

Bovendien heb ik bij het aandachtig lezen van artikel 3, § 4, van de voormelde verordening gemerkt dat, in tegenstelling tot plaatsvervangende inspecteurs-dierenartsen en controledierenartsen, een tuchtstraf, zelfs als ze belangrijk is, geen beletsel vormt om door de minister als erkend dierenarts te worden aangewezen.”.

5. Op 14 augustus 2003 heeft de verwerende partij de volgende brief gericht aan verzoeker:

“ In antwoord op uw verzoek om een nieuwe erkenning met toepassing van de wet van 28 augustus 1991 op de uitoefening van de diergeneeskunde moet ik u tot mijn spijt meedelen dat de in het verleden opgelegde intrekking van uw erkenning definitief is, in tegenstelling tot een schorsing die beperkt is in de tijd. Het gaat immers om de zwaarste tuchtstraf die in het door u aangehaalde koninklijk besluit wordt voorgeschreven.

Bijgevolg - zonder uw wil om de vroegere fouten niet meer te begaan ter discussie te stellen - kan ik niet ingaan op uw wens om opnieuw mee te werken aan de uitvoering van de wets- en verordeningsbepalingen.”

Dat is de bestreden handeling waarvan verzoeker naar eigen zeggen kennis heeft genomen op 20 augustus 2003;

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord aanvoert dat het beroep niet-ontvankelijk is, doordat het gericht is tegen een bevestigende beslissing; dat ze stelt dat de bestreden beslissing zich beperkt tot

het herhalen van een vroegere beslissing en gegrond is op dezelfde feitelijke en juridische motieven;

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord stelt dat artikel 3, § 4, van het voormelde koninklijk besluit van 3 mei 1999 hem niet verbiedt om een nieuwe erkenning aan te vragen en dat die aanvraag, die een specifiek onderwerp heeft en met specifieke redenen omkleed is, door de verwerende partij moest worden onderzocht;

Overwegende dat de bestreden beslissing geen loutere herhaling van de intrekkingbeslissing is die tevoren op 23 juli 1998 is genomen; dat de beslissing is genomen naar aanleiding van een nieuwe aanvraag die verzoeker in het bijzonder heeft willen baseren op zijn wil om zijn leven te beteren; dat de verwerende partij geoordeeld heeft dat het door de aard en de strekking van de vroegere tuchtstraf niet mogelijk was die wil in aanmerking te nemen; dat de bestreden beslissing aldus overkomt als een nieuwe beslissing, die weliswaar voortvloeit uit de vorige van 23 juli 1998, maar die genomen is nadat verzoekers aanvraag was onderzocht en die op eigen gronden berust; dat het niet om een bevestigende handeling gaat; dat de exceptie van niet-ontvankelijkheid niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker een enig middel ontleent “aan schending van artikel 4, vierde lid, van de wet van 28 augustus 1991 op de uitoefening van de diergeneeskunde, van de artikelen 3, § 4, en 6, van het (voormelde) koninklijk besluit van 3 mei 1999, aan onbevoegdheid van de steller van de handeling, aan schending van het algemene bestuursrechtelijke beginsel vervat in het Latijnse adagium “nulla poena sine lege”, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur en motivering, aan tegenstrijdigheid van de motieven, aan schending van het algemene rechtsbeginsel dat een redelijke termijn in acht moet worden genomen en van artikel 159 van de Grondwet”; dat hij in een eerste onderdeel aanvoert dat de verwerende partij per vergissing en zonder verantwoording de aangevraagde erkenning aan hem geweigerd heeft, dat de verwerende partij zich gebaseerd heeft op de sanctie die hij vroeger had gekregen, terwijl de in het middel genoemde wets- en verordeningsbepalingen de verwerende partij geenszins toestaan een extra voorwaarde toe te voegen aan de voorwaarden die door de Koning zijn opgelegd, dat wanneer een dierenarts zijn erkenning aanvraagt, de Minister een gebonden bevoegdheid heeft en die aanvraag moet inwilligen, dat dit slechts anders zou zijn als hij niet voldeed aan de

voorwaarden voorgeschreven bij het voormelde koninklijk besluit van 3 mei 1999 en dat dit besluit uitdrukkelijk bepaalt dat controledierenartsen en plaatsvervangende inspecteurs-dierenartsen geen sanctie mogen hebben gekregen, maar die voorwaarde niet oplegt voor de erkenning van dierenartsen; dat verzoeker in een tweede onderdeel aanvoert dat de verwerende partij hem een nieuwe sanctie heeft opgelegd op basis van feiten uit het verleden, dat nergens staat dat een tuchtrechtelijke beslissing nopens feiten uit het verleden belet dat iemand kan worden erkend, dat het beginsel *Nulla poena sine lege* van toepassing is in het tuchtrecht, dat dit principe inhoudt dat de straffen ten opzichte van elkaar worden vastgelegd, dat het verschil tussen schorsing en afzetting voortvloeit uit het feit dat de functionaris zijn functie automatisch weer uitoefent zodra de schorsingstermijn verstreken is en dat, aangezien de sanctie 'afzetting' geen precieze termijn omvat, de bestrafte een nieuwe aanvraag moet indienen met inachtneming van de wettelijk opgelegde voorwaarden; dat hij in een derde onderdeel aanvoert dat, zelfs gesteld dat de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid zou beschikken om de erkenning te weigeren, de bestreden beslissing in rechte en in feite onvoldoende en verkeerd gemotiveerd is, tegenstrijdig is, niet ingaat op zijn argumenten, dat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom een afgezet functionaris geen taak van openbare dienst meer zou kunnen krijgen, terwijl de verwerende partij niet in twijfel trekt dat hij zijn leven wil beteren; dat hij in een vierde onderdeel aanvoert dat de bestreden beslissing buiten een redelijke termijn is voltrokken;

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord en in haar laatste memorie aanvoert dat, als de erkenning van dierenartsen een volledig gebonden bevoegdheid zou zijn zoals verzoeker stelt, de Raad van State geen kennis zou kunnen nemen van het beroep dat dan als werkelijk onderwerp een burgerlijk recht zou hebben, waarbij het doel van verzoeker zou zijn dat hem het recht wordt verleend om als dierenarts te worden erkend; dat ze subsidiair stelt dat de bestreden beslissing gemotiveerd is met de vermelding van de vroeger uitgesproken afzetting, dat die afzetting de definitieve stopzetting van het ambt inhoudt, dat die afzetting anders zou neerkomen op een schorsing, aangezien de functionaris zich zou kunnen beroepen op het recht om zijn vroegere functie uit te oefenen, dat verzoeker in het onderhavige geval geen enkele vorm van beroep heeft ingesteld tegen de afzetting, dat hij de feiten die hem ten laste worden gelegd niet meer betwist, dat de verwerende partij bij de bestreden beslissing slechts de inhoud van de vroegere beslissing herhaalt en, door daarnaar te verwijzen, de bestreden beslissing geldig heeft gemotiveerd, waarbij niets haar verplicht om nader in te gaan op de redenen waarom verzoeker niet meer kon worden belast met een taak van openbare dienst;

Overwegende, wat het tweede onderdeel van het middel betreft, dat de verwerende partij de erkenningsaanvraag die verzoeker op 7 mei 2003 bij haar heeft ingediend, bij de bestreden beslissing heeft geweigerd; dat de verwerende partij in die bestreden beslissing vermeldt dat de “intrekking” van de erkenning van verzoeker “definitief” is en daarbij heeft opgemerkt dat het om de zwaarste tuchtstraf gaat die bij het voormelde koninklijk besluit van 3 mei 1999 wordt voorgeschreven. dat de verwerende partij aldus, bij de bestreden beslissing, onomkeerbare gevolgen heeft verbonden aan de afzetting als erkend dierenarts die op 23 juli 1998 tegen verzoeker was afgekondigd, terwijl zulke onomkeerbare gevolgen noch worden voorgeschreven bij de voormelde wet van 28 augustus 1991, noch bij het voormelde koninklijk besluit van 3 mei 1999 waarin, in artikel 9, § 1, een limitatieve opsomming wordt gegeven van de tuchtstraffen die van toepassing zijn op erkende dierenartsen; dat het tweede onderdeel van het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 14 augustus 2003, waarbij de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid weigert om Jean-Marc GENIN als dierenarts te erkennen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op dertig mei tweeduizend zeven door:

Mevr. WILLOT-THOMAS, kamervoorzitter,
de HH. LEWALLE, staatsraad,
NIHOUL, staatsraad,
Mevr. SCHMITZ, griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

V. SCHMITZ

M.-L. WILLOT-THOMAS

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.